

[Elsa-Merete Ross.]

betragter jeg det som noget meget positivt, at der i forbindelse med dette lovforslag fremsættes så mange tilbud om oplysning og vejledning.

Efter henstilling fra Danske Kvinders Nationalråd blev der i 1961 nedsat et seksualoplysningsudvalg. Vi bad dengang om at få undersøgt, hvad der kan gøres for, at befolkningen får forsvarlig oplysning om seksuelle spørgsmål, herunder om forebyggelse, samt om det ansvar, der er forbundet med seksuallivet. I 1968 kom betænkningen om seksualundervisning i folkeskolen og i 1969 betænkningen om undervisning uden for folkeskolen og individuel vejledning. I henved 40 år har der været talt om seksualundervisning i folkeskolen, men en sådan undervisning er langt fra blevet gennemført i alle skoler og mange steder meget mangelfuldt. Det er derfor med stor tilfredshed, at jeg ser, at undervisningsministeren nu i forbindelse med andre ændringer i folkeskoleloven vil gøre seksualundervisning til en integreret bestanddel af den almindelige undervisning som foreslået af seksualoplysningsudvalget. Heldigvis er sundhedslære, hvori indgår seksualundervisning, nu blevet obligatorisk for alle elever på seminarierne efter den nye læreruddannelseslov. Hvis seksualundervisning skal integreres i folkeskolens undervisning med blot nogenlunde hurtig virkning, er det nødvendigt, at lærere, der ikke har fået et sådant kursus i deres seminarier, får hurtige og rigelige tilbud om kursus overalt i landet. Jeg håber, undervisningsministeren må få held til at finde en konsulent for denne kursusvirksomhed, så den kan ledes på samme intensive og aktiverende måde, som konsulent Peter Schiøler har ledet kursusvirksomheden om narkotikaproblemet. Da den ene årgang efter den anden har forladt skoler og uddannelsesinstitutioner uden tilbundsående saglig seksualoplysning, finder jeg det prisværdigt, at der findes private organisationer, der påtager sig denne opgave for at råde bod på det, der er forsømt inden for den offentlige undervisningssektor, og jeg havde gerne set, at tilskuddet til dækning af disse foreningers drift var blevet forøget.

Når man ikke kan få både i pose og sæk, vil jeg gerne udtrykke min tilfredshed med, at udgifterne ved oprettelse og drift af sek-

sualklinikker, som man allerede i trediverne tilrådede at få oprettet, nu kan dækkes med tilskud på indtil 90 pct. imod de nuværende 50 pct. Men uheldigvis siges der kun „kan dækkes“; jeg vil gerne henstille, at tilskuddet virkelig bliver givet og benyttet helt op til de 90 pct., for ellers er jeg bange for, at der ikke vil blive oprettet det antal seksualklinikker, der er behov for. Når målet er at få så få uønskede graviditeter som muligt, må man også fra det offentliges side bidrage til, at kendskabet til nye og effektive midler udbredes mest muligt, og til, at folk ved, hvor de kan henvende sig og få den individuelle vejledning, der passer bedst i deres tilfælde. Det kræver en yderligere oplysningsvirksomhed, som nok må tilrettelægges af mødrehjælpen, seksualklinikker og praktiserende læger i indbyrdes fælles arbejde.

Seksualoplysningsudvalget gik ind for, at lægekonsultationer med henblik på seksualvejledning burde være vederlagsfri; det samme anbefaler folketingsudvalget. Jeg håber derfor, at regeringen vil imødekomme justitsministerens anbefaling af, at seksualvejledning hos læger inddrages under den bestående sygekasseordning, eller at der etableres en særlig tilskudsordning, som vi kender den fra svangerskabshygiejneloven. Jeg ved, at regeringen ikke er begejstret for nye udgiftkrævende forslag. Vort håb er, at der ved denne ordning, der skulle bidrage til færre uønskede svangerskaber, kunne spares på hospitalsindlæggelser på grund af aborter.

Jeg er tilfreds med, at monopoltilsynet vil foretage en undersøgelse af priser og avancer på svangerskabsforebyggende midler, da det er af stor betydning, at priserne holdes så lavt som muligt, idet det åbenbart ikke er muligt at gøre midlerne gratis eller at gøre dem tilskudsberettigede efter recept, i hvert fald ikke for tiden. Gennem alle disse positive foranstaltninger håber jeg, at det skal lykkes at få reduceret antallet af uønskede graviditeter ganske væsentligt og få folk til at forstå det ansvar, de har for at benytte antikonceptionelle midler.

Ifølge lovforslaget kan en kvinde, der har 4 hjemmeboende børn under 18 år få adgang til abort uden videre, ligeledes hvis hun er fyldt 38 år. Der er bestemt adskillige under denne alder og med et færre antal børn, der ikke ønsker at blive gravide, og